

Sygn. akt II AKa 404/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogusław Tocicki
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz SSO del. Piotr Kaczmarek (spr.)
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015 r.

sprawy **J. K.**

oskarżonej z art. 284 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżoną

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 23 września 2014 r. sygn. akt III K 139/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. K. została oskarżona o to, że:

w dniu 8 marca 2011 r. w B., woj. (...), działając jako prezes jednoosobowego zarządu spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, wpisanej do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, pod numerem KRS (...), w zamiarze bezpośrednim, posługując się niezidentyfikowaną osobą trzecią która na jej polecenie dokonała wymiany zamków ówczesnego oddziału ortopedycznego Szpitala w B., doprowadziła do pozbawienia spółkę (...) z siedzibą we W., wpisanej do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...), posiadania sprzętów i wyposażenia znajdujących się na ówczesnym oddziale ortopedycznym szpitala (...), a stanowiącym składniki majątkowe będące własnością spółki (...) z siedzibą we W. o łącznej wartości wynoszącej 424.237,00 zł. oraz odmówiła ich wydania spółce (...) z siedzibą we W., przy czym przyświecał jej cel powiększenia majątku i stanu posiadania spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz postępowania z tymi sprzętami i wyposażeniem przez tę ostatnią jak własnymi

tj.o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 23 września 2014 r. (sygn. akt III K 139/13 rozstrzygnął następująco:

I. uznał oskarżoną J. K. winną zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym, że przyjął wartość szkody na kwotę 195.413, 62 zł. a nadto przyjął, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt I kary pozbawienia wolności zawiesił oskarżonej warunkowo na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 46 kk zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego – (...) K (...) z siedzibą we W. kwoty 195.413, 62 (sto dziewięćdziesiąt pięć tysięcy czterysta trzynaście złotych i 62/100),

IV. na podstawie art. 628 pkt 2 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa poniesione wydatki w sprawie oraz wymierzył jej opłatę w kwocie 120 zł.

V. na podstawie art. 628 pkt 1 zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela substydarnego (...) K (...) z siedzibą we W. koszty procesu w kwocie 300 zł.

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonej oraz prokurator.

Obrońca oskarżonej adw. J. G. (1) wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkujące dowolnym, nie pozostającym pod ochroną normy wynikającej z art. 7 k.p.k. ustaleniem, że J. K. – poprzez zaniechanie wydania sprzętów i wyposażenia znajdujących się na ówczesnym oddziale ortopedycznym szpitala w B. – zmanifestowała w ten sposób cel trwałego powiększenia majątku i stanu posiadania spółki (...) w W. oraz postępowania z tymi sprzętami i wyposażeniem przez tę ostatnią jak własnymi, przy czym – dokonując takiej oceny - Sąd pierwszej instancji zignorował szereg okoliczności oraz potwierdzających ich wystąpienie dowodów (w tym m.in. wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków K. S., J. G. (2), R. Ś., J. S., a także dokumentów, w szczególności zaś umów wiążących spółkę (...)), wskazujących m.in. na to, że po stronie oskarżonej nie wystąpił charakteryzujący stronę podmiotową przywłaszczenia animus rem sibi habendi, a zwłaszcza, że:

- J. K. rekonstruowała złożony stan faktyczny i prawny, dotyczący znajdujących się w posiadaniu (...) sprzętów i wyposażenia ex post, a więc na podstawie znajdujących się w jej dyspozycji dokumentów, (w tym m.in. umów (błędnie interpretowanych przez Sąd pierwszej instancji jako umowy najmu) oraz składanych przez strony oświadczeń protokołów z kontroli NIK), a także relacji oraz zachowań innych osób (w tym również jej poprzednika na stanowisku prezesa (...) J. S. oraz opinii formułowanych przez radcę prawną Z. G. (1));

- w świetle dostępnych, pozyskiwanych sukcesywnie informacji (w tym m.in. refaktur wystawionych przez P. T. p. z o.o., umów o współpracy oraz o rozliczenie nakładów) miała podstawy, aby przyjąć, że co najmniej jakaś część sprzętów i wyposażenia Oddziału Urazowo-Ortopedycznego - wbrew dokonaniu przez Sąd pierwszej instancji ustaleniu – stała się własnością (...) oraz, że zaspokojenie roszczeń spółki (...) nie będzie polegać na wydaniu rzeczy, lecz przybrać powinno postać rozliczenia finansowego;

- jako prezes zarządu spółki działającej w interesie publicznym oraz posiadającej wśród udziałowców kilka gmin, miała szczególny obowiązek dbałości o jej majątek oraz zachowanie staranności w gospodarowaniu nim, zwłaszcza w przypadku jakichkolwiek wątpliwości, związanych z kierowanymi do spółki roszczeniami.

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. – wyrażającą się w oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej J. K. zawartego w piśmie z 4.11.2013 r. o dopuszczenie dowodów z ksiąg rachunkowych oskarżyciela substydarnego spółki (...) za lata 2008-2011 na okoliczność, że

faktury przedstawione w toku sprawy są uwidocznione w dokumentach finansowych spółki i stanowiły jej majątek – wynikającą z błędnego, zdaniem obrony, postrzegania tych okoliczności jako pozbawionych znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy możliwe w oparciu o ten właśnie dowód ustalenia, czy w księgach spółki (...) zaewidencjonowane zostały urządzenia i sprzęty, których przywłaszczenie przypisane zostało J. K., wskazywać może na to czy spółka była ich nabywcą, posiadała tytuł prawny, aby występować z pozycji ich właściciela, czuła się ich właścicielem w okresie obowiązywania umowy o współpracy, a w konsekwencji – była jedynym podmiotem uprawnionym do żądania ich zwrotu.

Obrońca oskarżonej podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. K. od zarzutu popełnienia przypisanego jej czynu albo też – jeśliby orzeczenie reformatoryjne okazało się niemożliwe – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonej adw. D. C. (1) wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżona dopuściła się przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci nieokreślonych przedmiotów i wyposażenia, przy czym miał przyświecać jej cel powiększenia majątku i stanu posiadania spółki (...) w W., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy i jego prawidłowa ocena nie potwierdza tych okoliczności i prowadzi do wniosku, iż oskarżona swoim działaniem nie wypełniła znamion określonych w dyspozycji art. 284 § 2 kk, albowiem nie miała ona zamiaru przywłaszczenia bliżej nieokreślonych przedmiotów znajdujących się na terenie oddziału ortopedycznego w Szpitalu w B., jak również przedmioty te nigdy nie zostały jej powierzone,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 7 kpk, poprzez niedopuszczenie dowodu opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczności ustalenia właścicieli poszczególnych przedmiotów, wskazania daty refakturowania, a także daty kiedy faktura złożona została do akt sprawy, a także czy faktury złożone do akt sprawy stanowią dokument księgowy w rozumieniu prawa finansowego oraz daty w której oskarżona powzięła wiadomość o osobie właściciela, gdyż dowód z opinii takiego biegłego w ocenie Sądu I instancji był nieprzydatny dla stwierdzenia faktu kto jest właścicielem spornych ruchomości oraz kwestie dotyczące faktur, ich złożenia do akt sprawy, refakturowania oraz tego czy stanowią one dokumenty księgowe nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy zbadanie faktur na zawnioskowane okoliczności w niniejszej sprawie powinno mieć kluczowe znaczenie dla przypisania winy i zamiaru oskarżonej, gdyż faktury były głównymi dowodami w sprawie oraz w jakikolwiek sposób wskazywały na nabywcę przedmiotów;

3. nadto z daleko idącej ostrożności procesowej wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady in dubio pro reo, nakazującej rozstrzyganie wątpliwości faktycznych i prawnych na korzyść oskarżonego, albowiem materiał dowodowy co najmniej nie potwierdza winy oskarżonej i pozostawia zbyt dużo wątpliwości w tym zakresie, a co za tym idzie – brak jest dowodów mogących w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości potwierdzić zamiar i winę oskarżonej co do chęci powiększenia majątku i stanu posiadania spółki (...) w W. oraz powierzenia jej tych przedmiotów.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części opisanej w części dyspozytywnej wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonej J. K. od popełnienia zarzucanego jej czynu,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Wołowie zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonej J. K. w całości. Wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżona dopuściła się przywłaszczenia mienia powierzonego jej w postaci nieokreślonych przedmiotów i wyposażenia, przy

czym miał przyświecać jej cel powiększenia majątku i stanu posiadania spółki (...) Sp. z o.o. w W., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności treść wyjaśnień J. K. i zgromadzone w sprawie pisma w/w do (...) K Sp. z o.o. i jego prawidłowa ocena prowadzi do wniosku, iż oskarżona swoim działaniem nie wypełniła znamion przestępstwa określonego w art. 284 § 3 k.k. albowiem nie miała ona zamiaru przywłaszczenia bliżej nieokreślonych przedmiotów znajdujących się na terenie byłego Oddziału (...) Ortopedycznej i Urazowej Szpitala w B. i włączenia ich do majątku spółki.

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacje obrońców oskarżonej J. K. oraz apelacja wniesiona na korzyść oskarżonej przez prokuratora zasługiwały na uwzględnienie, choć nie wszystkie z podniesionych zarzutów okazały się trafne. Zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 kpk wyrok skazujący powinien, oprócz spełnienia wymogów określonych w artykule 413 § 1 kpk, zawierać także dokładny opis przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację. Oznacza to, że w jego opisie należy zawrzeć te elementy, które należą do istoty czynu, a więc dotyczące podmiotu czynu, rodzaju atakowanego dobra, czasu, miejsca i sposobu jego popełnienia oraz skutków, zwłaszcza rodzaju i wysokości szkody. Opisu przypisanego czynu winien więc wskazywać element zachowania, które należą do istoty danego przestępstwa, a więc jego znamion. Przedmiotem tego postępowania było rozpoznanie aktu oskarżenia wniesionego na podstawie art. 55 § 1 kpk przez tzw. oskarżyciela subsydiarnego - spółkę z o.o. w likwidacji (...), która oskarżyła J. K. o dokonanie przestępstwa z art. 284 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk. Zarzut zawarty w akcie oskarżenia, sporządzonym i podpisana przez adwokata, zgodnie z treścią art. 55 § 2 kpk, opisując istotę czynu mającego być popełnionym przez oskarżoną zawiera, dla opisanego dobra prawnego zaatakowanego czynem, sformułowanie „doprowadziła do pozbawienia spółki ... posiadania sprzętów i wyposażenia znajdujących się na ówczesnym oddziale ortopedycznym szpitala w B., a stanowiącymi składniki majątkowe będące własnością spółki ... o łącznej wartości 424.237zł „. Przedmiotowym wyrokiem uznano oskarżoną za winną dokonania zarzucanego jej czynu, akceptując sposób określenia czynu w tym zakresie wskazany w akcie oskarżenia (skoro modyfikacja objęła wyłącznie wartość szkody oraz kwalifikację). Oczywiście dopuszczalnym było posłużenie się przez Sąd meriti – zamiast powtórzenia opisu czynu zawartego w akcie oskarżenia – określeniem co do treści znaczeniowej tożsamym tj. „uznaje za winną zarzucanego czynu”, pod warunkiem ustalenia przez sąd że zachowanie było takie, jak to opisał oskarżyciel w zarzucie aktu oskarżenia (por. SN III KRN 206/94, OSNKW 1995, nr 5-6, poz. 38; SN V KKN 598/98, Prok. i Pr. 2001, nr 10, poz. 7; SN III KK 278/07, Prok. i Pr. 2008, nr 7-8, poz. 23). Jednakże, zwłaszcza w sprawach z oskarżenia prywatnego i tych, w których akt oskarżenia został wniesiony na podstawie art. 330 § 2, trzeba zwrócić szczególną uwagę na poprawność określenia przypisanego oskarżonemu czynu. Ma to bowiem decydujące znaczenie dla przyjęcia poprawnej kwalifikacji prawnej (SN V KR 117/76, LEX nr 21720; SN V KRN 74/85, OSNPG 1985, nr 11, poz. 140), także kumulatywnej (SN V KRN 23/73, OSNKW 1973, nr 10, poz. 129; SN VI KRN 211/76, OSNKW 1977, nr 1, poz. 6). Swoistym odpowiednikiem art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k, skierowanym do oskarżyciela jest art. 332 § 1 pkt. 2 k.p.k, określającego wymogi aktu oskarżenia, m.in. wymóg dokładnego określenia czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków, a zwłaszcza wysokości poniesionej szkody. Mając na uwadze, że oskarżonej zarzucono, a następnie przypisano popełnienie przestępstwa stypizowanego w art. 284 k.k. dla ustalenia czy przypisane zachowanie wyczerpuje znamiona tego przestępstwa w pierwszej kolejności, od strony przedmiotowej, koniecznym było ustalenie jakie rzeczy ruchome miały być objęte zarzucanym zachowaniem. Wyżej wskazany sposób określenia przedmiotu zachowania, przyjęty w akcie oskarżenia, a zaakceptowany przez Sąd meriti, budzi zasadnicze wątpliwości co do dopuszczalności z perspektywy wymogów stawianych wyrokowi skazującemu, a wynikających z art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. Rzecz w tym, że skoro znamieniem typu czynu zabronionego z art. 284 k.k jest rzecz ruchoma, to spełnienie wymogu dokładnego określenia czynu przypisanego, mającego polegać na przywłaszczeniu takiej rzeczy, w sytuacji wielości przedmiotów spełniających samodzielnie kryterium rzeczy, nie może, co do zasady, sprowadzać się do ich określenia w sposób zbiorczy, niepozwalający na chociażby minimalną identyfikację. Określenie przedmiotu przywłaszczenia winno wskazywać na konkretny przedmiot (przedmioty) określone chociażby nazwą rodzajową (jeśli chodzi o rzeczy oznaczone indywidualnie) lub też określeniem chociażby

gatunku (jeśli chodzi o rzeczy oznaczone co do gatunku). Spełnienie wymogu z art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k ma in concreto znaczenie na kilku płaszczyznach:

- zapewni oskarżonej realizację prawa do obrony z art. 6 k.p.k albowiem dopiero wówczas oskarżona będzie wiedziała jakich konkretnych rzeczy przywłaszczenie jej się zarzuca, a w konsekwencji zająć odpowiednie stanowisko procesowe,

- możliwie precyzyjne określenie rzeczy mających stanowić przedmiot przywłaszczenia pozwoli dokonać prawidłowych ustaleń czy i w jakim zakresie rzeczy te są rzeczami „cudzymi” dla spółki (...) w W., kierowanej przez oskarżoną. W tym zakresie umożliwi ocenę czy, i które przedmioty utraciły status rzeczy ruchomej poprzez trwałe złączenie z budynkiem (nieruchomością), czy i w jakim zakresie przedmioty te stały się własnością spółki (...) na skutek transakcji objętych refakturowaniem przez (...) (56 faktur), czy też w konsekwencji treści umowy o rozliczenie nakładów z 1 września 2008r. wraz z aneksem.

- ustalenie, że określone rzeczy ruchome objęte zarzutem stanowiły mienie „cudze” dla oskarżonej tj. stanowiły własność (...) spółka z.o.o w likwidacji lub innego podmiotu (np. (...) sp.z.o.o, M. sp.z.o.o) będzie z procesowych względów wymagało ustalenia, że rzeczy te stanowiły własność (...) sp.z.o.o w likwidacji. Rzecz w tym, że akt oskarżenia w trybie art. 55 § 1 k.p.k może wnieść wyłącznie pokrzywdzony tj. osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo (art. 49 § 1 k.p.k) i to taki, który dopełni trybu wynikającego z art. 330 k.p.k. Na płaszczyźnie przedmiotowego postępowania oznacza to, że (...) sp.z.o.o w likwidacji będzie uprawnionym oskarżycielem wyłącznie w zakresie rzeczy, które stanowią jej własność, nie zaś stanowiących własność innych podmiotów, choć będą one jednocześnie „cudze” dla spółki kierowanej przez oskarżoną.

W ponownym postępowaniu dokonanie ustaleń faktycznych w tym zakresie możliwe będzie na podstawie dowodów z dokumentów w postaci faktur przedłożonych w formie kserokopii przez pełnomocnika wnioskiem z 5 lipca 2013r. (k. 67 – 191), innych dokumentów księgowych, w razie potrzeby uzupełniające przesłuchanie świadka L. K.. Biorąc pod uwagę oświadczenie pełnomocnika złożone na rozprawie 19 lipca 2013r. (k. 200v) możliwym będzie uzyskanie oryginałów tych dokumentów, o ile kwestionowana będzie wiarygodność kserokopii. Zapisy na zdecydowanej większości przedmiotowych faktur wskazują przy tym na ich zaewidencjonowanie w urządzeniach księgowych. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut obrońcy adwokata D. C. (pkt 2 apelacji) obrazy przepisów postępowania tj. art. 167 k.p.k w związku z art. 7 k.p.k albowiem dla ustalenia statusu własnościowego poszczególnych przedmiotów brak jest potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości, podobnie jak dla ustalenia daty refakturowania, daty kiedy faktura złożona została do akt sprawy (ta okoliczność w oczywisty sposób wynika z treści wniosku pełnomocnika) czy faktury te stanowią dowód księgowy w rozumieniu prawa finansowego (treść wymogów prawnych koniecznych dla prawnej skuteczności faktury wynika z przepisów prawa). Opinia tego typu biegłego jest całkowicie nieprzydatna dla ustalenia daty, w której oskarżona miała powziąć wiadomość o „osobie właściciela”. Uzyskanie oryginałów faktur, przy braku wątpliwości co do wiarygodności, może uczynić bezprzedmiotowym dopuszczenie dowodu z ksiąg rachunkowych spółki z.o.o (...) za lata 2008 – 2011 na okoliczność tego, że faktury te zostały uwidocznione w tychże księgach, tym bardziej, że nawet ewentualne ustalenie braku takiego zaewidencjonowania nie będzie miało decydującego znaczenia dla dokonania ustaleń co do statusu własnościowego (mogąc prowadzić ewentualnie do aktualizacji kwestii odpowiedzialności za typy czynów zabronionych przewidzianych w ustawie rachunkowości lub kodeksie karnym skarbowym), mogąc jedynie pełnić pomocniczą rolę przy ocenie wiarygodności innych dowodów.

Oceniając jako niezasadny zarzut obrońcy naruszenia art. 5 § 2 k.p.k przypomnieć w pierwszej kolejności należy potrzebę właściwego rozumienia treści zasady z art. 5 § 2 k.p.k. w kontekście jego naruszenia jako zarzutu procesowego. Utrwalonym w orzecznictwie jest pogląd, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. wymaga wykazania rozstrzygnięcia przez sąd orzekający nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, bądź też braku dostrzeżenia że in concreto takie, nie dające się usunąć wątpliwości występują.

Po dokonaniu możliwie precyzyjnych ustaleń faktycznych co do strony przedmiotowej, o ile doprowadzą one do ustalenia, że konkretne przedmioty stanowiły mienie spółki z.o.o (...), Sąd rozważy następnie czy istnieją dowodowe podstawy dla przyjęcia, że oskarżona w dacie zarzuconego jej przestępstwa (8 marca 2011r.) podjęła działania lub zaniechania, które mogą być traktowane jako realizujące znamię przywłaszczenia oraz czy towarzyszył jej konieczny zamiar (*animus rem sibi habendi*), w szczególności biorąc pod uwagę, że oskarżona funkcję prezesa spółki (...) pełniła dopiero od 1 marca 2011r., a podmiot ten prowadził względnie szeroką i skomplikowaną w warstwie organizacyjnej działalność, nadto że podejmując określone działania (m.in. pismo z 28 września 2008r. k. 57 akt postępowania przygotowawczego) uprzednio konsultowała je z radcą prawnym Z. G., której stanowisko determinowało stanowisko samej oskarżonej. Ocena taka winna także nie pomijać rozważenia okoliczności wskazanych w apelacji obrońcy adwokata J. G. (s. 4, 6 – 8 apelacji).

Sąd meriti w ponownym postępowaniu w możliwie szerokim stopniu wykorzysta możliwość przewidzianą w art. 442 § 2 k.p.k.

Wskazując Sąd Okręgowy we Wrocławiu jak właściwy do ponownego rozpoznania sprawy (w kontekście modyfikacji wartości szkody) Sąd Apelacyjny podzielił wyrażany w orzecznictwie pogląd, że o właściwości rzeczowej decyduje opis czynu i jego znamiona, a nie prawidłowa bądź nieprawidłowa kwalifikacja prawna przyjęta w akcie oskarżenia lub wyroku. Żadnego wpływu na właściwość rzeczową sądu nie ma przy tym zakaz *reformationis in peius* z art. 443 k.p.k. (por. m.in. wyrok SN z 17.04.2013 sygn.akt IV KK 351/12 LEX nr 1313137).